

Скобелевъ са засмѣ съ своята мегка добра засмивка.

— Е да отидемъ.

Това бѣше доволно обидно удоволствие за Скобелева. Той отиваше на брѣгътъ съ малка дружина офицери, а турската батарея само това и очакваше, за да открие огън по тѣхъ.

— Защо вий това правите.

— Нищо. . . Да са надгърмяваме не бърка. Нека първитъ ми привикнхъ къмъ това... Ще бѣде полезно...

По нѣкога и самъ нашата са присѣдиняваше къмъ него. Той стояше спокойно подъ огънтъ, но всичкото време не прѣставаше да мѣмри.

— Е защо са сърдишь, тате. Ако ти е омръзнало, иди си. . . . Остави ни тукъ.

— Азъ за това не носж генералски погони, за да този мръсникъ хвърлялъ той на този брѣгъ, да показва гърбъ. А само не трябва да дразнимъ. Какво хубаво? Още какво добро.

— Ще набалзамируватъ нѣкого?

Ще набалзамируватъ по языка на младшиятъ Скобелева, значало ще го убиятъ.

— Е, да ще набалзамируватъ.

— На ти тебе Кадѣ сж тѣ. А впрочемъ за това е и война Отдавна вече безъ работа стирчимъ тукъ — мжно. Въ Туркестанъ по бързо дѣйствувахме.

— Съ халатниците!

Да, съ халатниците! За това единъ противъ пестдесять са е случвало

— Искате, баща ми ей сега да си отиде? Обръщаше са къмъ своитъ Скобелевъ, когато той вече твърдѣ много починаше да мѣмри.

— Какъ това ще направите?

— А на ей сега Папа. Азъ знаишь ствѣмтъ са исхарчихъ. У себе си нѣмамъ ни копѣйка. И за да го убѣди Скобелевъ прѣобръщаше джобовѣтъ си

— На, ето още какво е измислилъ Азъ самъ нѣмамъ пари. Всичкитъ похарчихъ.

И крайно недоволниятъ наша отиваше назадъ, като ги оставяше спокойни.

Зарадванъ отъ това Скобелевъ зинаше лодка, туряше на нея гребци отъ уралскитъ казаки и са отпращаше на рекогносцировка по Дунавътъ — подъ пушечниятъ огън на турцитъ